

Samantha Harvey

ORBITAL

Premi Booker 2024

Traducció d'Ernest Riera

edicions

62

SAMANTHA HARVEY

Orbital

Premi Booker 2024

Traducció d'Ernest Riera

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Orbital*
© 2023 by Samantha Harvey

*La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.*

*En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.*

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Primera edició: febrer del 2025

© de la traducció: Ernest Riera Arbussà, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. I. 32 I-2025

ISBN: 978-84-297-8247-9

ÒRBITA MENYS I

En rotació al voltant de la terra a la seva nau espacial, estan tan junts, i tan sols, que fins i tot els seus pensaments, les seves mitologies internes, a vegades convergeixen. A vegades somien els mateixos somnis: de fractals i esferes blaves i cares familiars engolides per la foscor, i el negre brillant i enèrgic de l'espai, que els colpeix els sentits. L'espai nu i cru és una pantera, ferotge i primària; somien que els sotja pels seus habitacles.

Pengen als sacs de dormir. Un pam més enllà de la pell de metall que els envolta, l'univers es desplega en simples eternitats. El son se'ls comença a aprimar, i alguna distant albada terrestre treu el nas i els seus portàtils llampeguen els primers missatges silenciosos d'un nou dia; l'estació, totalment desperta, sempre desperta, vibra amb els ventiladors i els filtres. A la cuina hi ha les restes del sopar d'ahir a la nit: forquilles brutes enganxades a la taula amb imants i bastonets de fusta entaforats en una bossa a la paret. Hi ha quatre globus blaus que floten en l'aire circulant, una garlanda que diu *Per molts anys*; no era l'aniversari de ningú, però era una celebració i no tenien cap altra cosa. Hi ha una taca de xocolata en un parell de tisoires i una lluna petita de feltre lli-

gada amb un tros de cordill a les manetes de la taula plegable.

A fora la terra es descabdella en una massa de llur lunar, recula mentre ells avancen cap a la seva vora que no s'acaba mai; els flocs de núvols que travessen el Pacífic il·luminen l'oceà nocturn i el fan de color blau cobalt. Ara allà hi ha Santiago, a la costa de Sud-amèrica, que s'apropa, una cremor daurada emboirada de núvols. No visibles a través de les persianes tancades, els vents alisis bufen al damunt de les aigües càlides del Pacífic Oest i apleguen una tempesta, un motor de calor. Els vents prenen l'escalfor de l'oceà allà on es congrega en forma de núvols que s'espesseixen i quallen i comencen a girar en cúmuls verticals que han format un tifó. Mentre el tifó es mou cap a l'oest en direcció a Àsia meridional, la nau avança cap a l'est, en direcció est i cap avall, cap a la Patagònia, on el sacseig d'una aurora llunyana dibuixa a l'horitzó una cúpula de neó. La Via Làctia és un fil de fum de pólvora que han disparat a través d'un cel de setí.

A bord de la nau és dimarts al matí, les quatre quinze, començament d'octubre. Allà fora hi ha l'Argentina hi ha l'Atlàntic Sud hi ha Ciutat del Cap hi ha Zimbàbue. Per damunt de l'espatlla dreta, el planeta xiuxiueja que és matí... una bretxa prima i fosa de llum. S'esquitllen per les zones horàries en silenci.

A cadascun, en algun moment, l'han disparat cap al cel al damunt d'una bomba de querosè, i després a través de l'atmosfera en una càpsula ardent amb el pes equivalent de dos ossos negres al damunt del cos. Cadascun ha pressionat la caixa toràcica contra aquella força fins que ha notat que els ossos es retiren, un després de l'altre, i el cel

es converteix en l'espai, i la gravetat disminueix, i els cabells es posen de punta.

Són sis en una gran H de metall que penja al damunt de la terra. Giren cap per avall, quatre astronautes (nord-americà, japonesa, britànica, italià) i dos cosmonautes (rus, rus); dues dones, quatre homes, una estació espacial feta de disset mòduls connectats, a disset mil cinc-cents milles per hora. Són els sis més recents de molts, ja no té res d'inusual, astronautes rutinaris al pati del darrere de la terra. El pati del darrere, fabulós i improbable, de la terra. Giren cap per avall en la deriva lenta del seu impuls, cap (maluc-mà-peu)per avall, giren i giren amb els dies. Els dies s'afanyen. Cadascun d'ells serà aquí si fa no fa nou mesos, nou mesos d'aquesta deriva sense pes, nou mesos amb el cap inflat, nou mesos de vida de sardina, nou mesos de mirar bocabadats la terra, i després tornar a baixar cap al planeta pacient.

Alguna civilització alienígena podria mirar i preguntar: què hi fan, aquí? Per què no van enlloc, per què no més fan voltes i voltes? La terra és la resposta a totes les preguntes. La terra és la cara d'un amant joiós; contemplen com dorm i es desperta i es perd en els seus hàbits. La terra és una mare que espera que els seus fills tornin, plens d'històries i èxtasi i anhel. Tenen els ossos una mica menys densos, els membres una mica més prims. Els ulls plens de visions que són difícils d'explicar.

ÒRBITA I, ASCENDENT

En Roman es desperta aviat. Es desfà del sac de dormir i neda a les fosques cap a la finestra del laboratori. On som, on som? On, sobre la capa de la terra? És de nit i hi ha massa terrestre. Voreja cap al camp de visió la nebulosa d'una ciutat gegant entre un no-res vermellós-rovellat; no, són dues ciutats, Johannesburg i Pretòria, lligades com una estrella binària. Just més enllà de l'anella de l'atmosfera hi ha el sol, i en un minut pujarà per l'horitzó i inundarà la terra, i l'albada arribarà i se n'anirà en qüestió de segons abans que la llum del dia sigui a tot arreu al mateix temps. Àfrica central i oriental, de sobte brillants i acalorades.

Avui és el seu dia número quatre-cents trenta-quatre a l'espai, una marca assolida en tres missions diferents. Porta el compte amb cura. D'aquesta missió, és el dia vuitanta-vuit. En una missió de nou mesos hi ha en total, aproximadament, cinc-centes quaranta hores d'exercici matinal. Cinc-centes reunions de matí i de tarda amb els equips de terra nord-americà, europeu i rus. Quatre mil tres-centes vint sortides de sol, quatre mil tres-centes vint postes de sol. Gairebé cent vuit milions de milles recorregudes. Trenta-sis dimarts, posats a dir, dels quals avui n'és un. Cinc-cen-

tes quaranta vegades d'haver d'empassar-se la pasta de dents. Trenta-sis canvis de samarreta, cent trenta-cinc canvis de roba interior (una muda neta de roba interior per a cada dia és un luxe d'emmagatzematge que no es poden permetre), cinquanta-quatre parells de mitjons nets. Aurores, huracans, tempestes; el seu nombre és desconegut però la seva realitat certa. Nou cicles sencers, és clar, de la lluna, la seva companya platejada que es mou plàcidament a través de les seves fases mentre els dies es torcen. Però, tot i això, la lluna vista diverses vegades al dia i de tant en tant en una distorsió estranya.

Al seu compte, que registra en un tros de paper al mòdul de la tripulació, en Roman hi afegirà la línia número vuitanta-vuit. No pas per fer passar el temps més de pressa, sinó per provar de fermar-lo a una cosa que es pugui comptar. D'altra manera... d'altra manera, el centre va a la deriva. L'espai fa miques el temps. Els ho van dir durant l'entrenament: porteu el compte cada dia quan us desperteu, digueu-vos *aquest és el matí d'un nou dia*. Això heu de tenir-ho molt clar. Aquest és el matí d'un nou dia.

I prou que ho és, però en aquest nou dia donaran la volta a la terra setze vegades. Veuran setze sortides i setze postes de sol, setze dies i setze nits. En Roman s'aferra a l'agafador al costat de la finestra per estabilitzar-se; les estrelles de l'hemisferi sud fugen. Esteu lligats al temps universal coordinat, els diuen els equips de terra. Tingueu-ho ben clar, sempre ben clar. Mireu sovint el rellotge que porteu al canell per poder-vos ancorar mentalment, digueu-vos quan us desperteu: aquest és el matí d'un nou dia.

I prou que ho és. Però és un dia de cinc continents i de tardor i primavera, glaceres i deserts, selves i zones de guer-

ra. En les seves rotacions al voltant de la terra en acumulacions de llum i fosca en l'aritmètica desconcertant d'empenyiment i orientació i velocitat i sensors, la fuetada del matí arriba cada noranta minuts. Els agraden aquests moments, quan la breu floració del nou dia a l'exterior coincideix amb la del seu nou dia.

En aquest últim minut de foscor la lluna és gairebé plena i està baixa, sobre la lluror de l'atmosfera. És com si la nit no tingués ni idea que el dia està a punt d'anorrear-la. En Roman s'imagina uns quants mesos més endavant, mirant per la finestra del seu dormitori a casa, apartant l'estol de flors seques —i per a ell, innumbrables— que hi ha col·locat la seva dona; fa força per obrir el batent de la finestra, condensat i rígid, s'aboca cap a l'aire de Moscou i veu aquella mateixa lluna, com un souvenir que hagi portat d'unes vacances en un lloc exòtic. Però només dura un moment, i llavors la visió d'aquesta lluna, des de l'estació espacial —ajaguda i baixa, més enllà de l'atmosfera, no pas per damunt seu sinó just a l'altra banda de la terra, com si fossin dos iguals— ho és tot, i aquella petita il·luminació que ha tingut, del seu dormitori, de casa seva, ha desaparegut.

En Shaun va sentir una lliçó a escola sobre el quadre *Las Meninas* quan tenia quinze anys. Era sobre el fet que el quadre desorientava l'espectador i el deixava sense saber què mirava.

És un quadre dintre d'un quadre, havia dit el seu professor; fixeu-vos-hi bé. Mireu aquí. Velázquez, l'artista, surt al quadre, davant del cavallet, pintant un quadre, i el que pinta són el rei i la reina, però ells són fora del quadre, són on som nosaltres, mirant cap a dintre, i l'única manera

que tenim de saber que hi són és perquè en veiem el reflex en un mirall directament davant nostre. Allò que el rei i la reina es miren és el que mirem nosaltres: la seva filla amb les seves dames d'honor, que és com es diu el quadre, *Las Meninas*, «Les donzelles d'honor». Quin és l'autèntic tema del quadre? ¿El rei i la reina (als quals pinten, i que tenen les cares blanques reflectides, tot i que petites, al centre del fons del quadre), la seva filla (que és com l'estrella al bell mig de tot, tan brillant i rossa en la penombra), les seves donzelles (i nans i dames de companyia i gos) d'honor, l'home furtiu que travessa el portal del fons i que sembla com si portés un missatge, Velázquez (la presència del qual com a pintor la declara el fet que apareix al quadre, davant del cavallet, pintant el que hauria de ser un quadre del rei i la reina, però que també podria ser *Las Meninas* mateix), o som nosaltres, els espectadors, que ocupem la mateixa posició que el rei i la reina, que mirem cap a dintre, i que rebem la mirada de Velázquez i de la princesa infanta, i reflectits, la del rei i la reina? ¿O el tema és l'art en si mateix (que és un conjunt d'il·lusions i trucs i artificis dintre de la vida) o la vida en si mateixa (que és un conjunt d'il·lusions i trucs i artificis dintre d'una consciència que prova d'entendre la vida a través de les percepcions i els somnis i l'art)?

¿O —va dir el professor— només és un quadre sobre res de res? ¿Només una sala amb unes quantes persones i un mirall?

Per a en Shaun, que a quinze anys no volia fer classes d'art i ja sabia que volia ser pilot de caça, aquella lliçó era el capdamunt i el capdavant de la futilitat. El quadre no li agradava particularment, i li era ben igual de quin tema tractava. Segurament, sí, només era una sala amb unes quantes persones i un mirall, però li era tan igual que ni

tan sols va voler aixecar la mà per dir-ho. Dibuixava gargots geomètrics a la llibreta. Després va dibuixar algú penjat a la forca. La noia que seia al seu costat va veure aquests dibuixos i el va burxar amb el colze i va aixecar el front i va somriure, un somriure menut i fugitiu, i quan es va convertir en la seva dona molts anys després, li va regalar una postal de *Las Meninas*, perquè per a ella era un emblema de la seva primera conversa veritable. I quan, anys després, ell era a Rússia, preparant-se per anar a l'espai, ella va escriure amb lletra molt petita al darrere de la postal un resum de tot el que havia dit el professor, i que ell havia oblidat completament, però que ella recordava amb una lucidesa que no el va sorprendre, perquè era l'ésser humà més perspicax i lúcid que ell havia conegut mai.

Té aquesta postal al mòdul de la tripulació. Aquest matí, quan es desperta, es descobreix mirant-la, llegint totes les possibilitats de tema i perspectiva que la seva dona va escriure al revers. El rei, la reina, les donzelles, la noia, el mirall, l'artista. S'ho mira més estona de la que n'és conscient. Conserva la sensació persistent d'un somni inacabat, d'alguna cosa salvatge en els seus pensaments. Quan surt del sac de dormir i es posa la roba de córrer i se'n va cap a la cuina a buscar cafè, veu la punta nord característica d'Oman projectant-se cap al golf Pèrsic, núvols de pols al damunt del blau marí del mar d'Aràbia, el gran estuari de l'Indus, el que sap que és Karachi, ara invisible a la llum del dia, però de nit una graella gran, complexa, ratllada, que li recorda els gargots que feia abans.

Segons la mètrica arbitrària del temps que utilitzen aquí dalt, on el temps està esbotzat, són les sis del matí. Els altres es lleven.

Miren avall i entenen per què se'n diu Mare Terra. Tots ho noten de tant en tant. Tots fan una associació entre la terra i una mare, i això per la seva banda els fa sentir com criatures. Andrògins, ben afaitats, gronxats, amb pantalons curts reglamentaris i menjar de cullera, els sucx beguts amb palla, la decoració d'aniversari, anar a dormir d'hora, la innocència forçada dels dies plens de deures, tots tenen moments aquí dalt quan de sobte se'ls esborra la personalitat d'astronauta i tenen una sensació poderosa d'infantesa i menudesa. El seu progenitor, molt més gran que ells, sempre present a través de la cúpula de vidre.

Però ara, encara més. Des que la Chie va entrar a la cuina divendres al vespre quan feien el sopar, amb la cara descolorida per l'impacte, i va dir: La meva mare s'ha mort. I en Shaun va deixar anar el paquet de fideus orientals de manera que va quedar flotant al damunt de la taula, i en Pietro va nedar els cinc pams que el separaven d'ella, va inclinar el cap i li va agafar totes dues mans en una coreografia tan pulcra que fins i tot va semblar preparada, i la Nell va mormolar alguna cosa indesxifrabla, una pregunta —què? com? quan? *què?*— i va veure com la cara pàl·lida de la Chie envermellia de sobte com si el fet que s'haguessin pronunciat aquelles paraules hagués donat escalfor a la seva pena.

Des que van rebre aquella notícia, sovint miren cap avall, a la terra, mentre hi donen la volta (a vegades els sembla que la seva trajectòria serpenteja, tot i que això no podria ser menys veritat), i vet aquí aquesta paraula: mare mare mare mare. L'única mare de la Chie és ara aquella pilota que roda, que lluu, que es llança involuntàriament al voltant del sol un cop l'any. La Chie s'ha convertit en òrfena; el seu pare fa una dècada que va morir. Aquella

pilota és l'única cosa que li ha donat vida i que encara pot assenyalar. No hi ha vida sense. Sense aquest planeta no hi ha vida. Evident.

Pensa un pensament nou, es diuen a vegades. Els pensaments que es tenen en òrbita són tan grandiosos i vells. Pensa'n un de nou, un d'acabat de fer que no s'hagi pensat mai.

Però no n'hi ha, de pensaments nous. Només són pensaments vells nascuts en moments nous, i en aquests moments el pensament és: sense aquesta terra estem tots acabats. No podríem sobreviure ni un segon sense la seva gràcia, som mariners en un vaixell que navega per un mar profund, fosc, on no es pot nedar.

Cap d'ells no sap què dir a la Chie, quin consol es pot oferir a algú que ha patit l'aflicció de la pèrdua mentre està en òrbita. Segurament, deus voler tornar a casa i acomiadar-te d'alguna manera. No cal parlar; només has de mirar per la finestra una irradiació que es dobla i es redobla. La terra, des d'aquí, és com el cel. El color hi flueix. Un esclat de color esperançador. Quan som en aquest planeta mirem enlaire i pensem que el cel és en una altra banda, però vet aquí el que pensen a vegades els astronautes i els cosmonautes: potser tots els qui hem nascut allà ja som morts i som en una altra vida. Si hem d'anar a un lloc improbable, difícil de creure, quan morim, aquest orb vi-driós, distant, amb els seus bells i solitaris espectacles de llum, podria ser-lo perfectament.

ÒRBITA I, CAP A ÒRBITA 2

Ara ja no sou els humans penjats més enlaire de tots, diu el control de terra. Què se sent?

Perquè avui una tripulació de quatre va de camí cap a la lluna i acaba de sobrepassar la distància orbital superficial de l'estació espacial, que és de dues-centes cinquanta milles per damunt del planeta. Els astronautes lunars els avancen, guarnits amb vestits i botes espacials, catapultats en una estela flamejant de glòria de cinc mil milions de dòlars.

Per primera vegada, us han avançat, diuen els equips de terra. Esteu passats de moda, diuen de broma, i en Pietro els replica que val més estar passat de moda que a la primera pàgina dels diaris, si és que l'entenen. Si ets un astronauta, t'estimes més no ser notícia. I vet-ho aquí, pensa la Chie, la seva mare és allà baix, en aquella terra. Tot el que queda de la seva mare és allà baix. Val més poder-ho capturar així, com si llancessis un llaç des de dalt del cavall, que no pas veure com desapareix pel mirall retrovisor. L'Anton mira pel portal que apunta a l'espai, cap al lloc on sap que són les constel·lacions de Pegàs i Andròmeda, tot i que la seva visió no les pot garbellar amb facilitat d'entre els milions d'estrelles. Està cansat. No dorm

prou bé aquí dalt; el cap li pateix un trastorn d'horari constant i li fa tentines. Allà hi ha Saturn, allà hi ha la forma d'aeroplà d'Àguila. La lluna és a tocar. Un dia, pensa, hi anirà.

Als matins, un rampell de suor i alenades i esforç, pesos i bicicleta i cinta de córrer, les dues hores cada dia que els seus cossos no estan en suspens i que es veuen forçats a obeir la gravetat. Al segment rus de l'estació, l'Anton s'espolsa la son que li quedava a la bicicleta, en Roman a la cinta de córrer. A tres mòduls de distància, al segment no rus, la Nell és al banc de pesos, on contempla com treballen els seus músculs sota una capa lluent de suor mentre els pistons i el volant d'inèrcia simulen la gravetat. Els seus membres prims i fermes no tenen definició, per més que empenyin i es contreguin i pedalin aquelles dues hores al gimnàs; encara quedaran vint-i-dues hores més cada dia durant les quals el cos no té cap força contra la qual pugui treballar. Al seu costat hi ha en Pietro, amb l'arnès de la cinta de córrer dels Estats Units, mentre escolta Duke Ellington amb els ulls tancats; al seu cap hi ha els prats de menta salvatge de l'Emília-Romanya. La Chie, al mòdul del costat, a la bicicleta amb les dents serrades i la resistència molt alta, compta la cadència de com pedala.

Aquí dalt, amb la microgravetat, ets un ocell marí que vola en un dia càlid, que flota amb el vent, que es deixa portar. De què serveixen els bíceps, els panxells de les cames, els ossos forts dels turmells; de què serveix la massa muscular? Les cames són cosa del passat. Però cada dia, tots sis han de lluitar contra aquest impuls de dissipar-se. Es retiren a l'interior dels seus auriculars i aixequen pesos i pedalen cap enlloc a vint-i-tres vegades la velocitat del so

en una bicicleta que no té seient ni manillar, que només és un joc de pedals collat a una estructura, i corren vuit mil·lions a l'interior d'un mòdul de metall amb una vista en primer pla d'un planeta que gira.

A vegades desitjarien un vent fred i inclement, pluja tempestuosa, fulles de tardor, dits envermellits, cames enfangades, un gos curiós, un conill espantat, un cérvol sobtat que salta, un bassal en un sot, peus xops, un turó poc costerut, algú altre que corre, un raig de sol. A vegades el que fan és sucumbir al bronzit sense incidents i sense vent de la seva nau espacial segellada. Mentre corren, mentre pedalen, mentre empenyen i aixequen, els continents i els oceans discorren al dessota: l'Àrtic de color lavanda, la punta oriental de Rússia que s'esvaeix tot darrere, tempestes que es fan fortes al damunt del Pacífic, els deserts matinals del Txad arrugats per les muntanyes, el sud de Rússia i Mongòlia i un altre cop el Pacífic.

Qualsevol persona a Mongòlia, o en aquelles desolacions orientals de Rússia, o com a mínim qualsevol persona que sàpiga d'aquestes coses, seria conscient que ara, en el seu cel de tarda fred, més enlaire que cap avió, hi passa una nau espacial i que algun ésser humà és allà dalt aixecant una barra de pesos amb les cames, desitjant que els seus músculs no s'abandonin a la seducció de la manca de pes ni els seus ossos a la lleugeresa dels ocells. Perquè, si no, aquesta pobre viatgera espacial tindrà tota mena de problemes quan torni a aterrar a la terra, un lloc on les cames sí que tornen a tenir tota la importància. Sense aquest aixecar i suar i empenyer, sobreviuria a l'escalfor abrusadora i el trontoll brutal de la seva reentrada només per sortir de la càpsula i quedar plegada com una grua d'origami.

En algun moment de la seva estada en òrbita, arriba per a cadascun d'ells un desig poderós que s'instal·la, el desig de no anar-se'n mai. L'emboscada sobtada de la felicitat. La troben a tot arreu, aquesta felicitat, que brolla dels llocs més lànguids: de les cobertes d'experimentació, de dins de les bossetes de risotto i pollastre guisat, dels panells de pantalles, interruptors i reixetes de ventilació, de la profusió brutalment atapeïda de tubs de titani, kevlar i acer on estan presoners, dels terres que són parets i les parets que són sostres i els sostres que són terres. De les preses de mà que són preses de peu que fan mal als dits. Dels vestits espacials, que esperen a les rescloses d'aire, una mica macabres. Tot allò que parla d'estar a l'espai —és a dir, tot— se'ls abraona al damunt per inspirar felicitat, i no és ben bé que no vulguin tornar a casa, a la seva llar, sinó que el concepte de «llar» ha fet implosió; s'ha fet tan gran, tan distès i ple de coses, que s'ha esfondrat sobre ell mateix.

Al començament, en les seves missions, cadascun troba a faltar la seva família, a vegades tant que semblava com si els arrenquessin les tripes; ara, per necessitat, han arribat a veure que la seva família és aquesta d'aquí, aquests altres que saben les coses que ells saben i veuen les coses que ells veuen, a qui no necessiten haver de donar cap explicació. Quan tornin, com podran ni tan sols començar a explicar què els ha passat, qui i què eren aquí dalt? No volen cap vista tret d'aquesta vista des de la finestra, des d'on es veu l'estructura de panells solars que disminueixen progressivament cap a la buidor. Cap rebló en tot el món els satisfarà tret dels reblons que envolten els marcs d'aquestes finestres. Volen passadissos encoixinats durant tota la resta de les seves vides. Aquest brunzit continu.

Noten com l'espai prova de fer-los perdre la noció

dels dies. Els diu: què és, un dia? Ells insisteixen que són vint-i-quatre hores i els equips de terra no els ho paren de dir, però l'espai veu les seves vint-i-quatre hores i apuja l'aposta setze dies i nits. Ells s'arrapen al seu rellotge de vint-i-quatre hores, perquè és l'únic que coneix el seu cos feble i lligat pel temps: dormir, budells i tot el que hi està fermat. Però el pensament va per lliure la primera setmana. El pensament és en una zona estranya sense dies, fa surf a l'horitzó accelerat de la terra. El dia és aquí, i llavors veuen com la nit els cau al damunt com l'ombra d'un núvol en plena carrera sobre un camp de blat. Quaranta-cinc minuts després torna a arribar el dia, en estampida per damunt del Pacífic. Res no és el que es pensaven que era.

Ara, mentre ressegueixen cap al sud des de l'est de Rússia, en diagonal per damunt del mar d'Okhotsk, el Japó apareix en la llueur entre malva i grisa de la mitja tarda. El seu pas interseca la línia estreta de les illes Kurils, que enfilen un camí gastat entre el Japó i Rússia. En aquesta llum indistinta, a la Chie les illes li semblen un reguitzell de petjades que s'assequen. El seu país és un fantasma que encanta les aigües. El seu país és un somni que recorda haver tingut una vegada. Jau de biaix, i fràgil.

Mira per la finestra del laboratori mentre s'eixuga amb una tovallola després de l'exercici. Flota, sense pes, amb estabilitat i l'esquena dreta. Si pogués quedar-se en òrbita la resta de la seva vida, tot aniria bé. Serà només quan torni, que la seva mare serà morta; com en el joc de les cadires quan hi ha una cadira menys que la quantitat d'éssers humans que en necessiten, però mentre soni la música la quantitat de cadires és immaterial i tothom encara juga. El que has de fer és no aturar-te. T'has de continuar movent. Aquí dalt fas una òrbita gloriosa, i quan estàs en òrbita ets a

prova d'impactes i res no et pot afectar. Quan el planeta galopa a través de l'espai i tu galopes darrere seu a través de la llum i la foscor amb el teu cervell emborratxat de temps, res no es pot acabar. No hi pot haver final, només hi poden haver cercles.

No tornis. Queda't aquí, segueix en curs. La llum cremosa que reflecteix l'oceà és exquisida; els núvols delicats s'ondulen com les mareas. Amb una lent de zoom, la primera neu que cau al cim del mont Fuji, el braçalet platejat del riu Nagara, on va nedar quan era petita. Aquí mateix, l'arranjament perfecte de panells solars que es beu el sol.

Des de la distància on està situada l'estació espacial, la humanitat és una criatura que només surt de nits. La humanitat és la llum de les ciutats i el filament il·luminat de les carreteres. De dia, desapareix. S'amaga a plena vista.

En aquesta òrbita, l'òrbita dos de les setze d'avui, s'ho poden mirar si mai tenen l'estona necessària, i travessar la terra fent una volta sencera i veure amb prou feines cap rastre de vida humana o animal.

El seu trànsit s'acosta a l'Àfrica occidental justament quan trenca l'albada. El dia es vessa i esborra qualsevol fita humana evident a ull nu. Passen per l'Àfrica central, el Caucas i el mar Caspi, el sud de Rússia, Mongòlia, l'est de la Xina, el nord del Japó, amb aquella llum encalcinada. Quan la nit arriba al Pacífic occidental no hi ha terra a la vista, cap ciutat que proclami la humanitat. En aquesta òrbita la passada nocturna sencera és oceànica i negra, enfilant cap avall el centre del Pacífic entre Nova Zelanda i Sud-amèrica, fregant la punta de la Patagònia i un altre cop cap a l'Àfrica, i just quan l'oceà s'acaba i s'acosten les costes de Libèria i Ghana i Sierra Leone, l'albada fa esclai-

tar la fosca i el temps diürn ho inunda tot, l'hemisferi nord sencer un altre cop lluminós i sense humans. Mars, llacs, planes, deserts, muntanyes, estuaris, deltes, boscos i llenques de glaç.

Mentre orbiten, podrien ser perfectament viatgers intergalàctics que ensopeguen amb una frontera verge. *Sembla deshabitat, capità, diuen quan donen un cop d'ull abans d'esmorzar. Ens sembla que podrien ser les restes del col·lapse d'una civilització. Prepareu els propulsors per a l'ateratge.*